

Заедно съ тета Спаса зеха да се смѣятъ и други жени. Децата застанаха неподвижни. Чудѣха се, какъ може на момче да се шие рокля...!

Николчо схвана тетината шега. Той ѝ знаеше веселия нравъ и отвърна ѝ.

— Та рокля ли ще ми шие? Още не се е родила жена, която рокля на мене да шие. Ти, како, много не се закачай, че ако дойда, ще те съборя — да ти се смѣятъ всички, макаръ да си на години два пжти по-голѣма.

— Хайде де, хайде де! — обадиха се нѣколко жени.

— Хайде, ела де! — предизвикателно му рече тета и зе да се превива отъ смѣхъ.

Ако речеше Николчо да си отмине, знаеше, че буря отъ шеги и закачки ще го съпроводи. И той, кое на смѣхъ, кое сериозно, спусна се като ястребъ презъ рѣката къмъ тета Спаса. Надъ боситѣ му крака краищата на потуркитѣ му се измокриха. И тета, полусериозна, храбро го посрещна. Сграбчиха се двамата здраво и се забориха. Женитѣ отъ цѣлата бѣлѣнка, децата струпаха се около тѣхъ. Насърдчения ту къмъ едина, ту къмъ другия се щедро изливахъ. Отначало изглеждаше, че силитѣ сж равни. По едно време Николчо ловко съ кракъ спъна тета и още малко щѣше да я събори въ една локва. Това я стресна и тя удвои силитѣ си. Нейната мжжкуданска амбиция не я оставяше да бжде победена. Въ всѣки случай тя по-малко рискуваше да се изложи предъ общественото мнение като жена, ако бжде съборена, отколкото Николчо, когото следъ една-две години вече щѣха да заженятъ. Неговия престижъ бѣше повече изложенъ. Тука предъ толкова момичета, къмъ нѣкои отъ които не бѣше равнодушеецъ, предъ толкова жени, нѣкои отъ които можеха да му правятъ сватовщина, той непременно трѣбаше да надвие. Съ върховни усилия той се борѣше. По едно време понесоха се двамата къмъ рѣката, дето бѣше неравно поради каменяцитѣ. Лесно можеха и двамата да паднатъ и съвсемъ да се измокрытъ, което не трѣбаше да стане. Струпаха се нѣколко жени и ги изтласкаха на сухо.